

Mitt liv som lege... og

■ GURI TUV BRATTLI

Allmennlege og spesialist i allmennmedisin,
veileder i allmennmedisin, Nordkapp
Legestasjon, Honningsvåg

PÅ 71 GRADER NORD finner du Honningsvåg som ligger på Magerøya i Nordkapp kommune; kun 35 kilometer fra Nordkapp-platået som regnes som Europas nordligste punkt. Nordkapp kommune har drøyt 3200 innbyggere hvor omtrent 2400 bor i kommunesenteret Honningsvåg. Hver sommer kommer det ca. 300 000 turister til Magerøya, og Honningsvåg havn er en av landets største cruisehavner med rundt 115 anløp i året. For å komme seg til Magerøya med bil, må man kjøre Europavei 69; en av Finnmarks mest rasutsatte veistrekninger som ofte er stengt eller kolonnekjørt vinterstid. Det er også mulig å reise til Honningsvåg med Hurtigruten eller med fly. Honningsvåg er også kjent for sitt rike kulturliv med festivaler, revyer og musikkshow.

JEG STARTET på medisinstudiet i Tromsø høsten -89. Etter endt studie i -95 gjennomførte jeg turnustjenesten ved Moss sykehus og ved Hammerfest legestasjon hvor jeg fortsatte å jobbe ett år som allmennpraktiker. Jeg er født og oppvokst i Honningsvåg. Helt overraskende fikk jeg en underskrevet forespørsel fra alle kommunelegene i Honningsvåg, om å komme å jobbe som kommunelege på hjemmeplassen. Jeg flyttet tilbake til Honningsvåg i november -97. Jeg har jobbet sammen med mine stabile mannlige kolleger over flere år. Kommunelege 1, Erik Langfeldt, hadde gjort et godt forarbeid med sin stabilitet, så Nordkapp legestasjon var et godt og takknemlig sted å komme til med gode gjennomarbeidete rutiner. Jeg utdannet meg som spesialist i allmennmedisin med Peter Prydz som min veileder og mentor, og gjennomførte ett års sykehuspraksis ved Nevrologisk avdeling ved UNN, hvor jeg også trivdes godt. Jeg ble deretter utdannet som veileder i allmennmedisin der jeg til nå har veiledet to allmennmedisinske grupper, hver gruppe over to år. Veilederrollen har jeg trivdes godt i. Man får oppdatert seg i de store feltene i allmennfaget samtidig som man lærer mye fra sine yngre kollega-

ikke bare lege

er. Man oppdager at man faktisk har gjort seg en del erfaringer i faget, noe man lett glemmer i en vanlig hverdag på jobb.

Min hverdag er som regel hektisk med en del ekstra utfordringer i forbindelse med vakter, bakvakter for turnuslege og tidvis ansvar for 5.-års medisinstudenter. Veileder for studenter er utrolig givende og man må tenke gjennom hvorfor og hvordan man utfører og bestemmer seg for de ulike oppgavene/avgjørelsene, som man etter hvert ikke tenker gjennom, og som kun er rutine. Været i Honningsvåg kan være ganske røft, noe som kan gi ekstra utfordringer vinterstid med stengte veier og stengt flyplass. Med ca. 180 kilometer til nærmeste sykehus som ligger i Hammerfest, hender det ofte at vi må behandle og stabilisere kritisk syke pasienter på sykestua/akuttstua når værgudene viser seg fra sin mindre gode side. Med arbeidsoppgaver som omfatter allmennpraksis, veiledning, vaktarbeid, helsestasjon, sykestue og sykehjem er ingen dager like for meg, noe

Jeg har en flott familie.

Rollen som trener er en energikilde for meg.

som passer meg godt. Oppgavene er utfordrende og varierte, og anskaffelse av et ultralydapparat til kontoret i 2012 ble for meg en stor energikilde, som har gjort arbeidsdagene ekstra interessante og spennende.

UTENOM ARBEID har jeg en flott familie som alltid stiller opp når det er behov for det. Jeg har to gutter på hhv 14 og 16 år, mann og hund i tillegg til øvrig familie som bor i Honningsvåg. Mine to barn er aktive håndball- og fotballspillere. Min eldste sønn spiller gitar på høyt nivå. Min mann er fra Tromsø og jobber som avdelingsleder for Finnmark Kontorservice i Honningsvåg. Han er godt integrert i lokalmiljøet med aktivitet i lokalpolitikken, samt at han fungerer som trener for guttene i håndball og fotball. Han har støttet meg i både motbakker og nedoverbakker som det blir gjennom en del år. Vi har hatt mange gode samtaler. Det å reise bort fra øya

på ferie sammen med min mann og mine barn gir en utrolig god følelse. Da er hverdagens hektiske liv plutselig helt borte, og vi innstiller oss på total familietid og prioriterer kun hverandre. Familietid i hverdagen blir også prioritert rundt midagsbordet. Da prater vi oss gjennom dagen, der det er rom for planlegging av ukas aktiviteter på hver vår front, samt å dele positive og negative opplevelser i hverdagen.

PÅ FRITIDEN henter jeg min energi i hverdagen gjennom daglige turer langs veien eller i fjellet, med min gode turkamerate Dexter – vår ett år gamle Golden Retriever. Dexter er vår andre Golden Retriever, den forrige, Buster, ble 10 år og døde tidligere i år. For meg er det å ha hund en fantastisk og viktig mulighet til å komme meg ut, og for meg en stor energikilde. Jeg går tur i all slags vær og føler jeg kan lade batteriene og distansere meg litt fra tankene

jeg har etter en arbeidsdag. I løpet av turen går jeg i tankene gjennom dagen, ukas gjøremål, planer for ukene fremover, samtidig som jeg hører på musikk. Jeg synger noen ganger til musikken jeg hører på, med head-set i ørene. Jeg har de siste 3 årene vært trener for håndballaget til min yngste sønn. Jeg hadde i utgangspunktet ingen planer om denne trener-rollen, da mine kvalifikasjoner ikke egentlig var de beste innenfor det. Jeg har riktignok spilt håndball på mine yngre dager, men hadde aldri forestilt meg rollen som trener. Det var min sønn og hans kompis som ønsket meg i denne rollen, da konsekvensene ville blitt at Honningsvåg ikke hadde kunnet stille lag i denne aldersklassen. Jeg hoppet ut i det, noe som etter hvert viste seg å være en ny energikilde for meg personlig. Jeg prøvde meg fram spesielt det første året med alle utfordringene denne rollen krevde av meg. Dette gav imidlertid mersmak.

Dette har gitt meg andre utfordringer enn de rent faglige, og jeg føler at jeg faktisk gjør noe viktig for guttene. Det er viktig at jeg møter opp til hver trening og ser barna. Jeg prøver å gi hver enkelt håndballspiller på laget noe positivt igjen etter hver trening, at de kan få en positiv kommentar i løpet av den timen jeg har ansvaret for dem. Jeg får masse positiv energi tilbake fra guttene, som viser meg sin tillit. Jeg forventer at barna gjør sin beste innsats på mine treninger, og da mener jeg de kan de forvente at jeg gjør mitt beste som trener. Vi har treninger tre ganger i uken og skal i år spille 18 seriekamper i tillegg til å delta på to turneringer som strekker seg fra fredag til søndag. Jeg har også tatt dommerkurs for å forbedre meg som trener, og dømmer innimellom kamper i barnehåndball. Å være engasjert i idretten i Finnmark kan til dels være en utfordring. Håndballeongen starter om høsten og avsluttes om våren,

og laget jeg har ansvaret for spiller håndballkamper gjennom en lang vinter i hele Finnmark. Med reiseavstander mellom 210 og 550 kilometer for å spille en håndballkamp kan vær og vind skape minst like store utfordringer som avstandene i seg selv. Det er en kabal å få vaktene tilpasset kampoppsett, noe som går helt fint med gode og fleksible kollegaer. Noen ganger har jeg vakt mens jeg har trening i ukedagene, og jeg har da min mann som stand-in dersom jeg må løpe på jobb. Håndballgutta er klar over dette, og når de ser min vakt-calling hengende i beltet på buksa mi vet de hva som kan skje.

MUSIKK OG SANG er en av mine store lidenskaper fra jeg var liten jente. Dette ligger nok i familien. Min oldefar ble med i Honningsvåg musikkforening rundt 1930 til han gikk bort i 1971. Min bestefar startet i musikkforeningen i 1931, bare 6 år

gammel, og holder fortsatt på med musikk, og spiller trekkspill i dag som 89-åring! Han har også sitt eget band, «Dønning», som blant annet spiller gratis for de gamle og syke på sykestua en fast dag hver uke. Som 6-åring fikk jeg min debut på musikkshowet sammen med bestefar. Han spilte trekkspill og sang «Finnes det en liten gutt, som vil leke med en liten pike» sammen med meg. I 2011 spilte vi på nytt denne melodien, 35 år etter at jeg stod på scenen for første gang og 80 år etter at bestefar debuterte for Honningsvåg Musikkforening. Etter min debut i 1976, har det blitt mange opptredener på musikkshowet og øvrige konserter sammen med Honningsvåg Musikkforening. For noen år siden var jeg vokalist i et band som fikk navnet «Blaa Resept». I den tid var det journalisten i vår lokalavis, Per-Einar Pedersen, som stod for navnevalget. Musikken vi spilte var terapi for kropp og sjel, i hvert fall for oss som

spilte og sang – og forhåpentligvis også for vårt publikum. Vi startet konsertene med å informere at dersom de gikk til NAV, kunne de få refundert billetten. De siste årene har jeg vært med som vokalist i et storband, og jeg stortrives med å ha denne muligheten til å synge og holde på med musikk i hverdagen. Det er total avkobling fra hverdagen som lege, samtidig som det det en utfordring på en helt annen måte.

DET Å UTØVE SITT YRKE som lege, og samtidig bo på en liten plass, kan ha både positive og negative sider. Da jeg flyttet hit første gang som ferdig lege, tenkte jeg en del på dette. Det som beroliget meg var at det var 2 kollegaer før meg som også var fra Honningsvåg og som fortsatt jobbet som lege her. Jeg tror det er greit å være bevisst sine roller i løpet av dagen. Livet som lege på en liten plass som Honningsvåg har gått helt greit. Når jeg tar på meg hvit-frakken

har jeg rollen som lege og kollega. Hjemme er jeg mamma til Reidar og Vegard, og kona til min mann. Jeg er matmor og turkompis for min hund, og venninne for min beste venninne. Jeg er musiker/vokalist på musikkøvelser og håndballtrener og dommer på håndballbanen. Midt oppi dette er jeg noen ganger fortsatt lege, men kun når jeg har vaktcallingen hengende på buksa. Disse rollene respekteres av meg selv og de menneskene jeg omgir meg med. Disse tingene i hverdagen føler jeg i dag at jeg ikke hadde kunnet vært foruten. Dette beriker mitt liv og gir meg energi, samtidig som det er utfordrende. Jeg tror det er viktig å ha andre interesser og verdier utenom hverdagens jobb. Det er også viktig å ha det bra mens man er på jobb, og gode kollegaer er jeg takknemlig over å være omgitt av.

■ GURITP@ONLINE.NO